

Postkort fra Nepal

Manaslu rundt oktober 2010

I efteråret 2010 deltog jeg i Kiplings tur Manaslu rundt. Dette her er beskrivelse af turen.

[Manaslu](#) er ikke så kendt, men er dog det ottende højeste bjerg i verden med sin højde på 8156 meter. Det ligger lige ved siden af det mere populære trek "Annapurna Rundt". Trekket tog os 18 dage og er lige under 200 km langt. Der gives 1000 trekkingtilladelser om året til Manaslu Rundt trekket, så der er ikke så mange andre turister. For at sætte det lidt i relief er der 60.000-70.000, der går Annapurna trekket om året.

Den første del af vores trek var lidt anderledes end det normale Manaslu Rundt, da vi havde tre dages ekstra trek i det der i Nepal kaldes "the Middle Hills". The Middle Hills er det område i Nepal, som ligger mellem det lave og sydlige Terai og bjergene i nord. Rundt regnet ligger "the Middle Hills" i en højde fra 600 meter til lige under 2000 meter over havet, så det er stadigvæk højt sammenlignet med Danmark. Det er også et hinduistisk område lige som det meste af Nepal (80 % af Nepals befolkning er hinduer). Det er først når man kommer op i bjergene at buddhismen bliver fremtrædende. På disse tre dage gik vi vestpå hen mod det normale startpunkt for Manaslu Rundt trekket i byen Arughat Bazar.

Disse tre dage gik vi gennem en region hvor der ikke kommer så mange turister, hvilket betød at der blev kigget lige så meget på os som vi kiggede på nepaleserne. For eksempel oplevede vi, at der blev taget billeder af os med mobiltelefoner, hvilket jeg personligt ikke har prøvet før.

Det der også gjorde det specielt var at det var [Dasain](#), som er den vigtigste hindu festival i Nepal. Det synlige bevis for os turister på festivalen var de mange slagtninger af dyr, som foregik på de stier/veje vi gik på. Det betød samtidigt at der også var godt gang i den i [gompærne](#) (buddhistisk ækvivalent til en kirke), fordi buddhisterne bad for alle de slagtede dyr. Et andet ret synligt bevis var alle tikaerne, som under denne festival var en meget stor rød plet med ris i panden på folk. Dette er noget de ældre i familien giver de unge i familien for at ønske dem frugtbarhed og overflod i det næste år. Det tredje synlige bevis var gyngerne som gerne sættes op på stierne. De bestod oftest af fire 10 meter høje bambusstænger som var bundet sammen i toppen. Fra toppen hang så et reb børnene kunne gynge i. Sørme godt vi har Silvan i Danmark når nu vores bambusser er for små ☺.

De næste 5 dage fulgte vi Budhi Gandaki dalen nordpå fra Arughat Bazar. Det var en fin tur i en forholdsvis snæver kløft med floden brusende i bunden af kløften. I takt med at vi kom længere op i bjergene blev landsbyerne færre og det hele blev mere buddhistisk. Samtidigt ændrede stien karakter fra en vej med biler, over vej med kun motorcykler til en ren sti, hvor al transport enten forgik på egne ben eller på muldyr. Vejret i denne periode var ikke helt ideelt, da det var skyet og regnbyger var en daglig foreteelse. Det betød, at de få udsigter som den snævre kløft gav mulighed for, blev forhindret af skyer, samt at alt blev små fugtigt.

Efter de 5 dage drejede vi vestover igen og gik nord om Manaslu. Nu var de få landsbyer rent buddhistiske og nærheden til Tibet blev tydeligere, især pga. de mange buddhistiske bedeflag og kvindernes sribede "forklæder". Samtidigt med at vi drejede vestover blev vejret bedre, kløften blev til en dal og vi fik nogle virkelige flotte udsigter. Den første flotte udsigt var da vi kom til byen Shyala. Vi kom op af en lidt stejl sti til byen og da vi gik igen kaniën (en buddhistisk "byport") så vi Manaslu for første gang. Det var meget flot (prøv at kigge på det først billede i postkort) Udsigten

blev så bedre på vejen til den næste by, Sama, hvor vi også overnattede. Vi gik og nød udsigten til Manaslu og lige pludselig så åbnede dalen op med udsigten til flere bjerge, med marker hvor der blev høstet, yak-okser som græssede og en stor tibetansk by på et par hundrede huse. På vej ind i byen kom vi til at gå foran en yakoksekaravane og da gaden ned gennem byen var ret snæver gav det et vist pres for at holde tempoet ☺. Dagen efter fik en fra gruppen at mærke at yakokser ikke er til at spørge med, da han blev forfulgt af en yak. De har nogle ret grumme horn, som det ikke ville være rart at komme i nærkontakt med.

Vi havde en overliggerdag i Sama, hvor vi kunne slappe af, nyde udsigten og samle energi til de næste dage, hvor vi skulle de sidste 1700 højdemeter op til passet. Samtidigt kunne vi også vænne os til nattefrosten, som vi havde glæde af de næste 5 nætter. Om formiddagen gik jeg en tur væk fra lejren for at nyde lidt fred og ro. Det blev dog ikke til noget, da jeg blev "fundet" af en gruppe børn fra 5 til 10 år. De ville gerne træne deres engelsk inden de skulle videre for at finde brænde. De havde alle uanset deres alder en kurv til brændet. Det var desværre også i Sama vi måtte sige farvel til en fra gruppen, som blev fløjet ud i helikopter på grund af højdesyge. Når nu helikopteren skulle op til os alligevel fik vi fløjet friskslagtede kyllinger og mere toilet papir op! Da var rart at få en proteinholdig aftensmad efter ti dage på grøntsager.

Næste lejre lå i Samdo, som ligger flot i en dal med sneklædte bjerge. Samdo er en tidligere tibetansk flygtningelejr, som nu er blevet en permanent by med efterkommerne af de tibetanske flygtninge. Grænsen til Tibet ligger tæt på, hvilket betyder at der er en livlig handel efter at grænsen mellem Nepal og Tibet er åbnet igen. Den dag vi kom til Samdo ankom var der en yakkaravane fra Tibet og da vi forlod byen næste morgen gik der en karavane mod Tibet med træ.

Nu nærmede vi os turens "højdepunkt", passet Larkya La, som ligger godt 5.100 meter over havet. Turen over passet var en lang trekkingdag på et sted mellem 9 og 12 timer afhængig af ens fysiske formåen og dagsformen. For at være sikker på at komme til næste lejr i ordentlig tid startede "dagens" trek kl. 3 om natten. (En normal trekkingdag er på en 6-8 timer, inklusiv en times frokostpause, og starter kl. 8.) Vejen op til passet var ret nem, da der kun var én kort stejl stigning, resten var forholdsvis god sti med en jævn stigning. Det

betød så at selve passet var en noget "udflydende", hvor man kun vidste, at nu havde man nået passet på grund af de mange bedeflag. Det var dog en noget kold tur på grund af for lange og for mange pauser. Herefter var der en lang og stejl nedstigning med en masse sten og noget is i starten til vores næste lejr i Bhimtang.

Dagen efter Larkya La var trekkets flotteste trekkingdag. Vi startede fra vores lejrplads i Bhimtang, som lå meget flot i en dal mellem sneklædte bjerge. Hurtigt kom vi ned i en skov med store træer og udsigter til bjerge mellem træerne. Stien var god og gik jævnt nedad, så oven på den lidt hårde dag ned fra passet var det en dejlig afslappende dag.

Efter en overnatning i Gap kom vi ind på slutningen af vores trek, som var sammenfaldende med første del af Annapurna trekket. Det var en markant ændring fra de andre trekkingdage på mere end én måde. For det første mødte vi mange trekkere som gik i den modsatte retning og generelt så meget nyvaskede ud. Vores sidste bad var i Sama og da det var sidst på trekket var beholdningen af rent tøj i bund. I kraft af de mange trekkere var byerne generelt større og så meget rigere ud. Desuden så var der mange tehuse, som der havde været et meget begrænset antal af på den hidtidige del af vores trek. Desværre var vi også kommet ned i en kløft igen så udsigten til bjergene var atter væk. Et andet meget tydeligt tegn på at civilisationen nærmede sig var, at der var gang i vejbyggeriet på hele den del af vores trek som var sammenfalden med Annapurna trekket (fra Dharapani i nord til Bhulbhul i syd). Det var dog først på den næstsidste dag på trekket vi så en bil lige før Syange og så gik vi heldigvis med det samme over på den anden side af kløften i forhold til vejen og gik på stier igen. En anden markant ændring var hvad husene var bygget af. Langt fra vejen var husene bygget af sten og træ og taget af skiffersten. Når vi nærmede os vejen var tagene lavet af blikplader og langs med vejen var nye huse bygget helt af blikplader. En ikke så smuk trend (men selvfølgelig hurtigere og billigere).

Trekket endte i Bhulbhul hvor vi steg på en serie af tre busser for at nå til Kathmandu. Den første var ikke så god, men det var vejen heller ikke, så det var godt at den del af turen kun tog en time. Den anden bus var helt fin og det var vejen også blevet, men desværre brød den sammen. Her var vi så heldige at lige bagved kørte der en tom bus på vej tilbage mod Kathmandu. Den bus var tilmed bedre og det var vejen også blevet (færre huller). Vi oplevede dog også en af civilisations "glæder", nemlig en 1½ time lang bilkø.

Nu er der jo også positive aspekter af at komme tilbage til civilisationen! I flæng kan nævnes varme brusebade, sende tøj til vask på hotellet, en seng og muligheden for selv at vælge hvad man vil spise. Nedenstående billede er taget i Kathmandu i begyndelsen af november og som det kan ses er vejret bedre end i Danmark, øllerne store og burgerne indeholder rigeligt med kød.

Efter 1½ dag i Kathmandu skulle vi hjem, troede vi. Desværre så var flyet til Delhi aflyst så vi først kom af sted den næste morgen, men her var vores fly videre til Helsingfors allerede afgået og det næste gik først to dage senere. Det betød at vi fik en hel dag i Delhi. Dagen blev brugt på en sightseeingtur i et noget overskyet og kaotisk Delhi. Om aftenen var der et ekstra twist til det kaotiske ved at det var [Diwali](#) (hindu festival). I Delhi betyder det blandt andet at der om aftenen skydes en masse fyrværkeri af og nu højere det brager nu bedre. Det var meget sjovt at betragte det hele fra hotellets tagterrasse, men ned på gaden turde jeg ikke gå.

Flere billeder fra trekket kan ses [her](#).